

KOVÁTS
RÓBERT

A LÉLEK
ÚTJA

TARTALOM

Az Út iránya.....	11
Sötét fellegek.....	35
Ősi dobok.....	67
Az első csók.....	89
Kettősség.....	103
A Paradicsom.....	137
Jégvirág.....	157
Az Élet rendje.....	185
Égető sebhely.....	203
Penge és szív.....	231
Ragyogó bronz.....	257
Mesterek bölcsessége.....	279
Megfestett álom.....	305
Párás köd.....	333
Aranyat érő lecke.....	341
A próbatétel.....	357
A tanítvány.....	367
A látogató.....	387
Szike a kézben.....	403
Szimmetria és Rend.....	419
Itt és Most.....	433
Világosság.....	471

Részlet az 1. fejezetből

„Kilépve a házból, David Becker két kezében egy-egy jókora sporttáskát cipelt, légiiesen könnyed mozdulatokkal ugrált le a ház bejárata előtti négy lépcsőfokon. Magas, közel 190 centis férfi volt, sportos testalkatú. David harminchárom éves volt, fekete haját rövidre vágva hordta, arcát enyhe borosta érdesítette, mély sötétbarna szemei körül lassan kicsapódott az izzadság. Farmert és sötétzöld pólót viselt, melyet már-már túl sötétnek érzett, ahogy kilépett a ház előtti aranyló napsütésre. Amilyen gyorsan csak tudott az autóhoz sietett, majd a tőle telhető legnagyobb finomsággal a már lerakott csomagok mellé dobta a táskákat. Nagyot fújtt, majd megállva egy percre átnézte az eddig felhalmozott készletet.

- Csak nem elfáradtál, nagyfiú? – hangzottak az élénk, vidám szavak a ház irányából.

A ház ajtaján karcsú, angyali szépségű nő lépett ki a még árnyékot adó tető kiugró része alá. Hosszú, dús, egyenes dióbarna haját finom szellő ringatta, testét lágyan ölelte egy hófehér tunika, alatta a bézs miniszoknya alig takart valamit formás, karcsú lábaiból. Alacsony nő volt, alig több mint 160 centi, fiatalabb is volt Davidnél két évvel. Arcán szelíd, sugárzó mosoly játszott, és ahogy kilépett a napsütésre és közeledett a férfihoz, szemei a tó vizénél is szebb

kékségben felragyogtak. Ő volt Julie, David felesége már lassan két éve. A férfi visszamosolygott kedvesére, és ahogy a nő melléért szorosán összeölelkeztek.

- Aztán gyorsan tessék bepakolni – szólalt meg Julie nevetve és a csomagokra mutatott -, mert ahogy elnézem ezt a felfordulást, délben sem fogunk elindulni!

- Ha jobban megnézed, drágám – válaszolt David mosolyogva, és mutatóját felemelte –, ennek az általad felfordulásnak rágalmozott igenis jól rendszerezett halomnak a nagy része a *te* dolgaid tartalmazza. Tehát ennek ismeretében tessék panaszkodni!

- Nem, nem – tiltakozott a nő cserfesén. – Inkább ennek ismeretében igyekezz szépen bepakolni...

David nagyot nevetett feleségén, és még szorosabban fonta izmos karjait a nő köré.

- Alig várom már, hogy végre Whistlerben legyünk, kicsim! – mondta David és előbb a nő homlokát, majd ajkait csókolta meg.

- Hát még én, édes! – Julie behunyta szemeit és röpké pillanat alatt maga elé képzelte Whistler megkapó látképét.

Egy kellemes, egyhetes kikapcsolódásra készültek a Kanadában lévő, Brit-Kolumbia tartománybeli üdülőparadicsomba, ami ha lehet még szebb, még fenségesebb környezet, mint a lakhelyük. Hatalmas

hegyek csipkézte varázslatos, egyben vadregényes táj, mely számtalan sportolási lehetőséget kínál az erre vágyóknak.”

Részlet a 2. fejezetből

„A falak hirtelen elképesztő súllyal kezdték összenyomni őt, sokkal nagyobb szorítást érzett itt, mint a kórházban. A csönd nyomasztó, rideg fátyla fullasztóan borult rá. Karjai élettelenül lógtak a tolószék nagy, gumiabroncsos kerekei mellett, egyetlen lába kicsavart pózban, kicsit oldalasan lógott a padlóra. David végignézett összetört testén, amely még mindig olyan idegennek hatott; nem akarta elfogadni, hogy ő már ilyen. Tekintete lassan kúszott fel az előtte lévő ablaktábla aljáig, félve pillantott egyre feljebb, mert tudta, hogy amint meglátja a fényt, mely tőle már olyan távoli, egyből zokogni kezd. A tőről az alábukó nap utolsó sugarai ragyogtak arcába, és ez szinte égette megkínzott arcának érdes bőrét.

David keserves sírásban tört ki, ahogy látta maga előtt Julie-t, amint a kertben, a grill előtt az árnyékban süti a steaket, testét lenge selymes ruha öleli, haja vidáman játszik a szellővel, és kezével int neki, hogy menjen ki hozzá.

De Julie nem volt ott.”

„A szellemalak döbbenetes alakja David előtt lebegve hirtelen élesebbé vált, arca finom részletei sokkal jobban kirajzolódtak, habár testének vonalai körül továbbra is mintha megolvadt volna a levegő. Egy percen belül ragyogó fehérséggént sugárzó, páratlanul gyönyörű nő állt előtte. Arca teljesen ismeretlen volt David számára. Fehér fényteste karcsú, légiesen könnyed volt, ezt a ragyogást mintha fehér fényselyem burkolta volna be, egészen a stég aljáig érve takarta lábait. Vékony karjait maga mellett tartva mereven, mégis elképesztő könnyedséget sugározva magából állt a férfi előtt. Tekintete egyszerre volt rendkívül szép és elképesztően megnyugtató. Szemei színét nem lehetett meghatározni, talán a fehér egy eddig ismeretlen árnyalata volt, mintha az eddig ismert színeken messze túlnőtt volna. Zavarba ejtően igéző szempár volt. Ajka telt volt és kedves, átható mosolyra húzódott, mintha Davidben régen látott ismerősét fedezte volna fel. Haja a szőke és a hófehér bámulatos egyvelegével omlott vállaira, és folyton apró ringatózás futott végig rajta, mintha távoli világok szellője soha véget nem érő kísérlője lenne. Egész lényéből olyan béke és megnyugtató rezgés sugárzott ki, mely akár még a rettegés és gyűlölet kovácsolta acélt is megolvaszthatta volna. Átható tekintetéből és fénytestének minden porcikájából hihetetlen nyugalom, szelídség és szeretet áradt, ragyogó szemeiből olyan bölcsesség és intelligencia sugárzott, mely teljesen letaglózta Davidet. Kezdeti félelme

nyomban elszállt, bár zavarodottsága és lelkét nyomasztó őrült kínja semmit nem csillapodott.

- Ki vagy te? – kérdezte suttogva, mintha attól félt volna, hogy egy hangosabb szó eltünteti ezt a csodát.”

Részlet a 4. fejezetből

„Magas nő volt, szélesebb állkapoccsal, kissé szögletes arányokkal, még barna szemei is teljesen mások voltak, mint Julie ragyogó kék szemei. Megdöbbenve merült el a férfi az ismeretlen nő vonzásában. Ahogy David jobban megfigyelte a szemeit, hirtelen felismerés rohanta meg. Bár teljesen ellentéte volt Julie-nak, szeme színe is más, mégis az írisze mélyéről fakadó, szavakkal ki nem fejezhető erő és lelkiség teljesen letaglózta. Kétség sem fért hozzá, ő volt az ő Julie-ja. David meg akarta érinteni az ismeretlen arcot, de keze mintha csak levegőt ért volna, nem tudta ujjával lágyan megsimogatni a nőt. Ekkor ért mellé Navina.

- Látod, David – szólalt meg halkán -, nem hiába mondjátok ti emberek, hogy a szem a lélek tükre. Mindegy, milyen szín mögé rejtőzik, a lélek lángja ismerős pislákolásként ragyog fel, ha újra látod. Különösen érvényes ez a lelki társaknál.

David nem tudott megszólalni. Elbűvölve nézte az egykori Julie-t. Szemeivel itta az asszony minden

mozdulatát, minden apró rebbenése, pislogása, mellének emelkedése, amikor mélyet szívott a tiszta levegőből, mind egy-egy gyengéd érintés volt a lelkének.

- Hogy hívják? – érdeklődött David.
- Merovia.
- Merovia... - suttogta a férfi és ajka mosolyra húzódott. – Bár nem emlékszem rá, idegennek tűnik nekem, és meg se közelíti Julie szépségét, de valahol mégis szépnek, ismerősnek látom, érzem.”

Részlet a 8. fejezetből

„Bárhol is vagy, bármikor is vagy, az életed mindig itt és most van. Te egy örökéletű lélek vagy, de az életed egymást követő elmúló pillanatok végtelen láncolata.

- Értem, mire gondolsz – bólintott David.
- A halál időpontjának ismereténél sokkal fontosabb a halál tényének elfogadása. Szinte senki nem mer szembenézni azzal az elkerülhetetlen állapottal, hogy eljön az idő, amikor a jelenlegi élet megszűnik létezni. A test meghal, majd elég, vagy elenyészik, attól függően, mit kezdenek vele a még élő emberek. Földben válik lassan az élet végtelen körforgásának részévé, vagy más módon egyesül újra azzal, amiből teremtett. Egy idő után aztán az ember élete lassan feledésbe merül, mert meghalnak azok is,

akik az emlékezettel életben tartanak. Éppen ezért félnek az emberek a haláltól, mert azt hiszik, minden véget ér általa. Csakhogy ha ez így lenne, akkor nem lenne értelme egyetlen percnak sem, melyet a halál pillanatáig élünk. Nem tudná az ember felfogni az elmúlás és a halál gondolatát, ha nem lenne az emberben egy lélek, mely örökké él. Mint ahogy nem tudnánk semmit felismerni a világból, ha minden zöld színű lenne. Mivel különbség van élet és halál közt, elmúlás és öröklét közt, ezért tudjuk felfogni, hogy egyszer mind meghalunk.

- Igen, ez így van. Teljesen egyet értek veled, Navina és ez az utazás már abban is segít, hogy ne féljek a haláltól, mert a jelenlegi életem csupán egy állomás. Fontos, mert minden megélt pillanat és tapasztalat jelentőséggel bír, de a halál csupán azt jelenti, hogy ideje haza térnem.”

Részlet a 11. fejezetből

„David összerándult az iszonyú hangtól, ahogy a pajzsok egymásnak robbantak, pokoli halálhörgés és ordítás töltötte meg a levegőt. Vér fröccsent az első sorokból, ahogy a perzsák sorozatosan felnyársalódtak a spártai lándzsákon. A phalanx hátsó soraiban lévő katonák közül többen földre estek, ahogy az iszonyatos lökéshullám eljutott hozzájuk, mások, akik

éppen csak meg tudták vetni lábukat, szinte térdig merültek a dágványban. A görög katonák egymást biztatva, kiáltozva, minden izmukat megfeszítve próbálták visszatartani az iszonyú nyomást, mely pillanatról pillanatra egyre csak nőtt, ahogy az ezrek feltornyosultak előttük. A lándzsák vad döfködése, sikoltás, hörgés, kardok csapkodása, a perzsák elkeseredett próbálkozása, hogy elérjék a görögöket, és a Hallhatatlan lekaszabolt halottak széttaposott teste, ahogy mögöttük a milliárdnyi aranytenger egyre csak nyomult előre. A spártaiak bátorsága és elszántsága túlszárnyalta az elmúlt két nap összezapásain tanúsított hősiességüket, olyan sziklaszilárd falként álltak a perzsák előtt, hogy azok iszonyú erőlködésükben egymást is aprították. Az első sorokban összekeveredett vér és vizelet szaga maró gőzként terjengett a levegőben, borzalmasabb volt ez, mint a halál rothadó bűze.

David képtelen volt tovább nézni a mészárlást, és balra tekintett a görög tábor felé. Éppen ebben a pillanatban érkezett meg a hegyek felől a mindent elsöprő áradat. Megállíthatatlanul ütköztek bele a theszpiai és thébai katonák riadt tömegébe. A görög sereg azonnal szétzilálódott. Felbomlott az alakzat, az emberek ordítva menekültek, de nem volt menekvés. A tenger és a sziklafal között csapdába estek és reményvesztetten, félelemtől görcsbe rándulva tűrték, ahogy a perzsák lemészárolják őket, mint az állatokat.”

Részlet a 12. fejezetből

„Ahogy David Ephraim mellé ért, a férfi jobbán állva egyszer csak meglátta az eddig árnyék sötétségében rejtőző férfit. Egy kisebb homokbuckán ült, lábait kényelmesen elhelyezve maga alatt, kezeit lábán nyugtatva ült. Lábán sarut hordott, testét fehér lepel borította, mely már itt-ott piszkos és foltos volt a sivatag szélfúttá homokjától. Hosszú, sötét haja volt, arcán enyhe szakáll nőtt. A férfi húszas évei végén, harmincas évei elején járhatott. Tekintete lenyűgöző hatást tett Davidre. Csak állt, és lélegzetviasszafojtva nézte a férfit, aki nem volt se jóképű, se ronda, sokkal inkább elképesztően karakteres, és hihetetlenül karizmatikus.

A férfi döbbenetes kisugárzással rendelkezett.

Szemei mély kávébarna színnel ragyogtak, úgy nézett, mintha mindent és mindenkit egyetlen pillantásával megértene és átlátna. Egész megjelenéséből áradt a szinte kézzel tapintható nyugalom, a szeretet és a gondoskodás. Az árnyék hűsét még kellemesebbé tette jelenléte, így a férfi szavait hallgatók úgy érezték, mintha valami földöntúli paradicsomban lebegnének. A férfi hangja halk volt ugyan, de jól érthető, mintha nem is szájával formázta volna a szavakat, hanem szívével, és minden elhangzott szó, mondat a hallgatóság szívébe hatolt, így hallották a férfit önmagukon keresztül. David most már biztos volt benne, hogy ki ez az elképesztő

kisugárzású ember, akinek a látványától teljesen lezsibbadt.

- Jézus... - mondta magának halkan, megdöbbenve és remélte, hogy a kiejtett név nem tűnteti el a csodát, mert David szinte kételkedett benne, hogy valóban éber és nem álmodik.

- Igen, David – bólintott Navina széles mosollyal és felragyogott fényteste. – Ő az személyesen.”

Részlet a 13. fejezetből

„Ahogy kinyitotta a szemét, David nyomban hátrahőkölt. Képtelen volt eldönteni, hogy amit lát az valóság-e, vagy csupán elméje új gonosz tréfát azzal, hogy egyik legkedvesebb emlékét ilyen abszurd élethűséggel hozta tudata felszínére. Várt, hogy a gyönyörű, lelket melengető, ám mégis bizarr jelenés eltűnjön. De semmi nem történt. Minden változatlan maradt.

- Mi a baj, David? – kérdezte Navina némi aggodalommal, de mosolyogva.

David ránézett a nőre és akkor értette meg, hogy amit lát maga körül, nem az elméje szüleménye. *Valóban* ezt látja. És ez jobban felkavarta, mint amikor Julie korábbi énjét, Letiziát megpillantotta a Colosseum előtt.

- Ez a táj... ez a panoráma... - nyögte ki David döbbenten, majd ahogy zavara elmúlt és megértette, mi történt, könnybe lábadt a szeme.

- Igen, David.

A férfi csodálattól mámorosan körbepillantott. A fák, a távoli erdő zöldellő foltjai, a naplementében úszó völgy és annak csendes medrében csobogó keskeny patak, mely a dombok, lankák és sziklás ormok közé zárt apró tóba fut bele – minden a legapróbb részletekig az volt, mint amit Julie megfestett.”

Részlet a 17. fejezetből

„A nap sugarai alacsony szögben érintették a folyót, a fénysugarak felpattantak a vízfelszínről és ezernyi darabra szakadva szóródtak szét a bozótosban, valamint a fenyőerdő szélén.

- Japán melyik részén vagyunk most, Navina – érdeklődött David. – És mennyit utaztunk előre?

- Egy Nagano nevű várostól vagyunk most északra – válaszolt a nő. - Mindössze néhány hónappal vagyunk most a korábban látottak után.

Alighogy Navina elhallgatott, David megpillantotta balkéz felől Magojirot, amint vándorszerzetesként, sötétbarna ruhában, fején széles szalmakalapot hordva sétál lassan az úton. Nyakában

hosszú buddhista rózsafüzér lógott, hátán lakkozott ládikát cipelt, melynek szíjait folyton igazgatta bal kezével, míg jobbájában hosszú, erős vándorbotot fogott. David jót tudta, hogy egykori énje valamelyest ért hozzá, hogyan védje meg magát utazásai során a rabló haramiáktól és egyéb ártalmas emberektől. Úgy gondolta, nem vall szerzetesi békét és megértést megtestesítő lélekre az, hogy szükség esetén bottal védi meg magát. Bármennyire durva, harcias volt is a középkori Japán, helyesebbnek vélte egy ilyen embertől azt a magatartást, hogy szavaival, lelki erejének tiszta meggyőző erejével békítse meg a rá támadó embereket.”

Részlet a 21. fejezetből

„Davidnek borzalmas érzése támadt, ahogy a hűs szeleket megérezte, melyek permetként söpörték a földre hulló esőcseppeket. Navina mellette állt és kedvesen, szomorkásan mosolygott rá.

- Kérlek, kövess, David – szólta a nő és elindult a fák között.

David követte és egyre biztosabban tudta, hol vannak. Pár méter után, egy sűrű bozóton egy meredekebb, de nem túl magas emelkedőn feljutva, egy autópályára értek ki. Az aszfalton az esőcseppek úgy pattogtak, mintha nem is az égből hullottak volna

alá, hanem az út sötétszürke tömegéből ugráltak volna ki. Az autóutat magas, vadregényes hegyek vették körül, melyeket sűrű fenyőerdő borított. A két sávos út keskeny szalagként hatolt a vadon mélyére, és David már tudta, melyik ez a táj.

- Oh, kérlek... kérlek, ezt ne – nyögte a férfi, ahogy rájött; Kanadában van. *Azon* az éjszakán.

- Nyugodj meg, David – ölelte át Navina a férfi vállát. – Ezt látnod kell. El kell fogadnod, ami történt. Ezzel szembe kell nézned.

David nem tudott mit mondani. Tudta, hogy Navinának igaza van és ez az egész olyan volt, mint egy terápia, mely most ért el a legrosszabb, leggyötrőbb, leginkább lelkébe maró eseményhez. Hirtelen matatásra lett figyelmes. Az esőáztatta erdő mélyéről hangok hallatszottak. Egyre közelebb értek a gyors léptek, majd a fenyők alól egy szarvas ágott, szürkésbarnás feje bukkant elő. Az állat óvatos léptekkel közeledett. Sűrű bozótos volt a lejtőn, mely felért egészen az útig. Az út mellett is nőttek fenyők, sűrű sötétségbe borítva azt a helyet, melyen a szarvas végül felbukkant. Ahogy az állat közvetlenül David mellé lépett, a férfi nézte annak hatalmas testét, melyet sokkal nagyobbnak látott, mint amilyen valójában volt. Egy gigantikus faltörő kost látott benne, egy csontokból, izmokból és inakból álló gránitkemény tömeget, mely még a gyémántot is széthasítja. A szarvas nagy, feketén csillogó szemével körülnézett, ideges és feszült volt, bizonyára nem először kelt át az

úton. Az eső is zavarta, mely milliónyi üvegszilánkként záporozott az égből. A szarvas hirtelen balra meredt és lábával idegesen dobbantva nézett az útra. Fülel ágaskodtak és megremegtek. David kihajolt az állat mögül.

Az úton egy sebesen közeledő autó fényszórói tűntek fel.”

„Csakis az hallhatta, érezhette ezt a mély, mindent kitöltő dobbanást, aki egyé vált a pillanat megismételhetetlen gyönyörével. David érezte. Szíve együtt dobbant a tóval, melybe szerelme hamvait szórták. Lehunyta szemét és felidézte Julie szépségét, kedves mosolyát és sugárzóan szép szemeit, ahogyan csakis ő tudott ránézni. Lehunyt pillái mögül egy könnycsepp buggyant elő és kúszott le csöndesen arcán. David elmosolyodott. Szívét nem birtokolta többé fájdalom és gyász, csupán mindent átható szeretet, hála és békeség.

Kinyitotta szemét és egyenesen a tóról visszaverődő meleg ragyogásba nézett.

- Az élet csupán egy pillanat... csupán egy pillanat – mondta halkan, és először nem is értette, mit jelentenek az önkéntelenül előjövő szavak.

Aztán megértette őket. Minden egyes tóra vetődő fénysugárnak meg van a maga útja az életben. Megszületnek, utaznak, majd álomba szenderülnek, ahogy a víz színe alá buknak. De David tudta, hogy

ezzel nincs vége az életüknek, mert bár a pillanat elvész, de semmi nem ér véget.

- Minden elmúlik... minden örökké él...”